

Sygn. akt IV CNP 18/12

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi powódki

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w S.

z dnia 14 maja 2010 r.,

w sprawie z powództwa A. J.

przeciwko J. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 29 czerwca 2012 r.,

odrzuca skargę i oddala wniosek J. K. o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 maja 2010 r., Sąd Okręgowy w S., uwzględniając apelację pozwanego J. K., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 8 stycznia 2010 r., w ten sposób, że oddalił powództwo A. J. o zapłatę na jej rzecz przez pozwanego kwoty 32.000 zł wraz z bliżej określonymi odsetkami ustawowymi.

Od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego powódka wniosła skargę o stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Jako podstawę skargi wskazała naruszenie art. 6 k.c. polegające na przypisaniu jej zlekceważenia obowiązku w zakresie dowodzenia oraz naruszenie art. 227 k.p.c. polegające na przyjęciu, że nie udowodniła faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W dalszej części skargi powódka wskazała, że na skutek wyroku Sądu Okręgowego wyrządzona została jej szkoda, polegająca na dwukrotnym obowiązku zapłaty kwoty 32.000 zł na rzecz zbywcy nieruchomości oraz podała, że naprawienia tej szkody nie mogła dochodzić w innym postępowaniu, bowiem skarga kasacyjna jej nie przysługiwała.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Wymagania te mają charakter konstrukcyjny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a zatem skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych. Sąd Najwyższy wyjaśnił także, że każde wymaganie przewidziane w wymienionym przepisie ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (np. postanowienie z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ.). Skoro więc art. 424⁵ § 1 k.p.c. wyraźnie

odróżnia podstawy skargi (pkt 2), od wskazania przepisu prawa (pkt 3), z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, to nie może budzić wątpliwości, że skarga musi zawierać każdy z tych elementów przedstawiony odrębnie. Brak jednego z nich stanowi wystarczającą podstawę do odrzucenia skargi (por. postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140; postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 21/2005, nie publ.).

Ponadto w myśl art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. w skardze powinno zostać wykazane, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Powódka wskazała jedynie, że od zaskarżonego wyroku nie przysługiwała jej skarga kasacyjna. Wywód w tym zakresie powinien w sposób wyczerpujący i przekonywający odnosić się do wszystkich środków prawnych, które mógłby wchodzić w rachubę w danej sprawie, z których skarżący nie może skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2009 r., IV CNP 14/09, nie publ.; postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., I CNP 51/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Z tych względów Sąd Najwyższy podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

Wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów procesu nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem do odpowiedzi wniesionej w jego imieniu przez radcę prawnego, z zachowaniem dwutygodniowego terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 w zw. z art. 424¹² k.p.c., nie zostało dołączone odrębne pełnomocnictwo procesowe do występowania w sprawie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku. Pełnomocnictwo udzielone w sprawie zakończonej zaskarżonym wyrokiem należało zaś uznać za niewystarczające (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2008 r., II CZ 33/08, niepubl., Lex nr 646337). Natomiast pełnomocnictwo dołączone na późniejszym etapie postępowania udzielone zostało już po upływie terminu do wniesienia odpowiedzi na skargę.